

Розділ 1

ЗАДЗВОНИВ ТЕЛЕФОН...

Гав'яз Пеппер сидів у передпокої та пильнував телефон. Усі його інстинкти сповіщали: на Старкрос-хол чекають важливі новини. Гавчик відчував, як усередині його лоскоче Голосний Гавкіт — наче чхнути кортить. Песик ще раз перерахував усі симптоми, щоб упевнитися:

Хвіст поколює + вуса тремплять + у носі
свербить + вуха смикаються = 5, 4, 3, 2, 1...

Дзи-и-инь-дзи-и-инь! Телефон, що сто-
яв на столику, заторохкотів і заволав, наче
сирена. *Дзи-и-инь-дзи-и-инь!*

— ГАВ-ГАВ-ГАВ-ГАВ!

Гав'яз Пеппер любив гавкати. Він любив
приносити паличку, любив, коли його гла-
дять по-правильному, любив метляти
хвостом і стрибати на поштову скриньку.

Власне, в усьому Гав'яз Пеппер був звичай-
нісіньким собакою, крім

однієї деталі: він був
мертвий. І всі його
друзі також уже
померли, окрім його
улюблениці, — вона
була людиною, ще
й дуже живою.

— ВІННІ, ТЕЛЕФОН ДЗВОНИТЬ!
ТЕЛЕФОН ДЗВОНИТЬ, ВІННІ! — дзявкотів
Гавчик, радісно стрибаючи навколо столика.

На верхньому майданчику широких
сходів вигулькнула Вінні Пеппер.

— Гавчику, все гаразд! Хороший хлоп-
чику! Я вже йду!

Дівчинка застрибнула на перила і з'їха-
ла вниз — тільки кіски в повітрі залопоті-
ли. І цієї ж миті на верхній сходинці з'яви-
лася зграя пухнастих та пернатих
привидів. Улюбленці — духи домашніх
тваринок, яких Пеппери тримали впро-
довж століть — перевальцем, пурханням,
підстрибом та підскоком рушили сходами
вниз. Вони не хотіли нічого пропускати.

— На нас зачекайте! — гукнув хом'ячок
Мартін. — Це ж, мабуть, Руджу або Берті!
Може, вони планують навесні повернутися
до Старкросу разом з цирком Томбелліні?

Раз-два, раз-
два! — примов-
ляв він, робля-
чи під час
спуску саль-
то. — Це ж так
захопливо, коли
нас навідує товари-

ський привид тигра!

Гусак Габріель з гелготінням злетів униз:

— А може, це нові книжки для бібліо-
теки? Ви ж знаєте, бібліотекарю книжок
забагато не буває.

— У твоїй бібліотеці вже чотири тисячі
і ще сімдесят чотири книжки. — Заєць
Валентин зістрибнув на нижню сходинку
і пригладив вуха. — Особисто я сподіваю-
ся, що це про мої бігуді для вусів йдеться.

— То, мабуть, Місяцівна телефонь-
кає — розказати, як за Орlando скучила.

Мавпочка в один стрибок опинилася на люстрі, і кришталеві підвіски задзвеніли й заторохкотіли.

— Колись-то вона вернеться, копитами туп-туп, дзвіночками дзелень. — Орlando добряче гойднувся разом з люстрою і зістрибнув на підлогу, замріяно зітхаючи: — Люблю гарненьку пані поні.

Біля підніжжя сходів здійнявся гармидер — привиди дерлися одне на одне, щоб опинитися ближче до слухавки.

— Улюбленці, поведіться стриманіше, — суворо гавкнув Гавчик. — Ви не бачите, що Вінні вже говорити наготувалася? Це ж, мабуть, дуже важливих старкросівських справ стосується.

Вінні зняла слухавку.

— Алло! На зв'язку Старкрос-хол, — процвірінькала вона. — Вініфред Пеппер слухає. Чим я можу вам допомогти?

Гавчик з обожненням дивився на Вінні, щосили метляючи хвостом. Він знав: користуватися телефоном непросто — багато цифр і ще більше галасу. «Вінні Пеппер — найрозумніша дівчинка на всьому світі, — з гордістю подумав він, — а я найщасливіший песик, бо вона моя найкраща подруга».

— Ви з лордом Пеппером хочете поговорити? Так, авжеж, — вела Вінні далі. — Зачекайте, я його покличу. — Вінні прикрила динамік долонькою й голосно погукала: — ТА-АТУ! Це тебе!

Лорд Пеппер просунув голову крізь відчинені двері до бальної зали. Увесь ранок він був страшенно заклопотаний — розкладав свою

